

Confessions d'un govern virtual

El Club Diario de Mallorca organitzà un debat fins ara inèdit. Els quatre partits de l'oposició parlamentària parlaren sobre la possibilitat de reeditar el Pacte de Progrés després de les eleccions autonòmiques del 1999.

No era una debat gratuït. El director del Club, i moderador, Jordi Bayona, va tenir bon ull i va organitzar el debat. El Club s'omplí totalment. Des de fa mesos la situació política balear és d'allò més tensa, amb un enfrontament continu entre el bloc de centre-esquerra (PSOE, PSM, UM i EU) que governa el Consell Insular de Mallorca (CIM) i el PP, que és oposició al CIM i té majoria al Parlament i governa Balears. Però no és només això. Dins el bloc de progrés també hi ha diferències: ideològiques, d'estratègia... que es manifesten de forma recurrent. Tot i això, els rumors que apunten a un acord del centre-esquerra per repartir-se el poder després de les eleccions de 1999 són constants. Fa tres setmanes el mateix diari que organitzava la taula rodona anunciava un pacte secret entre el PSOE, PSM i UM per repartir-se les principals institucions: Govern, per al PSOE; Consell, per a UM; i Ajuntament de Palma, per al PSM. Precisament el debat va servir per veure què hi ha de cert en totes aquestes suposicions.

En un to general de bon humor —no exempt d'ironies entrecreuades— els quatre representants de la majoria de govern del CIM explicaren com veien la seva particular coalització. Eberhard Grosske, coordinador general d'EU, va dir: “no és que hi hagi desconfiances, però és un fet que no pensam igual”. Per a Francesc Triay, secretari general del PSIB-

PSOE, “si bé és cert que el pacte permet d'anar esvaint reticències, també és vera que som competidors i tots volem créixer a costa dels altres”. Maria Antònia Munar, presidenta d'UM, opina que la coalització “no és fàcil, sobretot perquè un és a fora i aquest segurament és el màxim problema”, en referència a EU, que no participa en el govern del CIM. Pere Sampol, se-

pacte al fet d'obtenir la presidència del Govern?”), Munar havia assegurat que ella no ho havia fet en el cas del Consell i que, en qualsevol cas, “potser hi hagi presidències per a tothom”. Era una referència a la informació que assegurava l'existència del pacte secret mencionat abans. Triay també es va posar més seriós i va advertir: “a pesar del desgastament sofert, hem de recordar que el PP va obtenir el 1995 la majoria absoluta”, tot i això el socialista ho té clar: “el 1999 la presidència del govern serà per al PP o per al PSOE, però crec que igual que ara ens hem necessitat en el Consell, potser ens necessitem per fer el canvi en el Govern”.

El secretari general del PSOE intentava, d'aquesta manera, portar la discussió cap el seu terreny. No es torbà molt a fer la pregunta crucial: “amb qui pactaria UM si se solucionassin els problemes de corrupció i de diferències personals amb el PP?”. Un PP sense Canellas i havent superat els problemes judicials, podria temptar UM. La presidenta d'UM va ser clara i rotunda: “en política no hi ha res impossible, però avui per avui ens és més fàcil arribar a un acord amb l'esquerra que amb el PP. Però un partit de centre com nosaltres té dret i és lliure de pactar amb aquella força que cregui més oportú. És vera que sempre resulta més fàcil pactar amb un sol partit (PP) que no amb tres (PSOE, PSM i EU), però també

“No toquem ja les campanes... no fos cosa que repicassin a mort”, advertí durant el debat Pere Sampol.

cretari general del PSM, reconeixia que “no és fàcil la col·laboració, però el marcatge mutu dóna garanties a l'electorat i ens fa arribar a un equilibri”.

Realisme. Va ser Pere Sampol qui poc després de començar l'acte introduí un apunt de realisme en el debat: “no toquem ja les campanes... no fos cosa que repicassin a mort”. I és que l'optimisme començava a enlairar-se. Contestant una pregunta de Groskke (“condicionaria UM el

és ben vera que ara mateix el PP no és un sol, sinó molts: canyellistes, vergeristes, matistes, so-leristes...”

No foren tot coincidències, també apareixeren divergències. El debat, sempre recurrent, de la incineradora que tants problemes ha portat al Pacte de Progrés del CIM va aparèixer novament. Des d'EU, Eberhard Grosske ho posava com exemple: “nosaltres no estam disposats a entrar en un govern per sobre de totes les coses, sinó que el primer és el nostre programa”.

El moderador, Jordi Bayona, demanà als presents que posassin les seves esperances de creixement electoral i se situassin en l'escenari posterior a les eleccions autonòmiques del 1999.

Triay no dubtà a afirmar que el 1995 havia marcat, d'alguna manera, el mínim del PSOE a Balears: “no hi ha dubte que creixerem i per això he dit que hi haurà o un president socialista o un de popular. El que voldria és insistir a dir que UM és un partit sense representació a Menorca i a Eivissa...”

No tingué temps d'acabar. Es referia, òbviament, al fet que UM, com que no té implantació a les Pitiüses ni a Menorca, tendria, suposadament, dificultats per obtenir un ample creixement electoral. Munar li replicà immediatament, assegurant que el seu creixement s'havia de produir necessàriament perquè el 1995 les circumstàncies havien estat les més dolentes possibles; després de quatre anys de presidència del CIM era, deia Munar, lògic esperar un increment de vot. Pel que fa a la qüestió de les altres illes, “UM no renuncia a tenir coalitzats a Menorca i Eivissa. Aquest és el nostre desig i la nostra esperança”.

Pere Sampol es mostrà, igualment, convençut que el PSM tendria més suport electoral, però assegurà que la qüestió fonamental no és obtenir vots per aconseguir el govern, sinó aconseguir el govern per provocar un canvi sociològic, “perquè en cas contrari, podria ser ben bé que, efectivament, aconseguíssim el govern però que quatre anys després, el 2003, tornassin a governar els

que sempre han governat en aquesta terra”.

Grosske es referí a la qüestió més delicada. “Podria ser que el 1999 els quatre partits augmentàssim de vots i que no fos necessari un acord a quatre bandes, que en sobràs un...”. “Tu o jo”, interrompé Munar. “Exacte. Honradament jo no veig lògic un govern sense PSOE o sense el PSM. En canvi el fet que EU i UM no siguin aliats naturals fa possible prescindir de l'un o de l'altre. I d'aquí la meua pregunta a en Pere Sampol: si haguessis de triar, què preferiries, UM o EU?”. “És poc seriós parlar de qui sobra –contestà Sampol–. De fet jo crec que la gran virtut de l'acord en el Consell és precisament que ningú se'n surt totalment amb la seva”.

La conclusió generalitzada del públic, en els passadissos, pronosticava que si calia sacrificar un partit qui tenia tots els bitllets era EU. Però, com deia Munar, “en política no hi ha res impossible”. La llarga campanya ja ha començat.

D'esquerra a dreta, Pere Sampol (PSM), Maria Antònia Munar (UM), Jordi Bayona (moderador), Francesc Triay (PSOE) i Eberhard Grosske (EU). Els rumors que apunten a un acord del centre-esquerra per repartir-se el poder després de les eleccions de 1999 són constants.

Miquel Payeras